

РЕШЕНИЕ

№ 8094

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **11023** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от К. А. – гражданин на К. д'И., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, Решение № УП 112/25.10.2013 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата, с която се оспорва решението изцяло и се сочи, че е незаконосъобразно. Изложените аргументи касаят неправилно оценяване на представената бежанска история и обстановката в страната на произход. Искането е, решението да бъде отменено.

Ответникът – председател на ДАБ не е представляван. Представил е писмен отговор на жалбата (л. 56 от делото) и Справка (л. 59) за страната на произход на жалбоподателя.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура също дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото, приема за установено от фактическа страна следното.

Чужденецът К. А. – гражданин на К. д'И. е влязъл нелегално на територията на РБ, през Турция, на 28.11.2012 г., когато е бил задържан от българските гранични полицаи. Напуснал е страната си през 2010 г., като е пребивавал един месец в М., след което отпътувал за Турция. След подадена молба за закрила, с Решение №

4368/31.07.2013 г. решаващ орган от ДАБ е образувал производство за предоставяне на статут. Впоследствие, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ е проведено ускорено производство. Направени са интервюта с чужденеца, по време на които е изложил причините си да напусне К. д'И.. Данните от интервюта и „бежанската история” са обсъдени и анализирани подробно от интервюиращия орган, който е констатирал противоречия, даващи му основание да приеме, че бежанската история е недостоверна и не обосновава необходимост от закрила. За да постанови Решение № УП 112/25.10.2013 г. административният орган е преценил основателността на молбата за статут от гледна точка на установените в чл. 8 и в чл. 9 ЗУБ предпоставки, съобразявайки също и предоставената от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ Справка № 01-363/17.01.2013 г., относно положението в К. д'И.. Търсецният закрила не е представил никакви доказателства в подкрепа на бежанската си история.

Оспореното решение е връчено в присъствието на преводач, на 05.11.2013 г. и подадената на 08.11.2013 г. жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата ответникът е възпроизвел изложената от чужденеца бежанска история, анализирал е същата и е направил обобщаващи изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. От една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в страната на произход сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че бежанската история е недостоверна, защото изложените в интервюта твърдения са противоречиви и нелогични.

Настоящият състав на Административен съд София – град намира, че Решение № УП 112/25.10.2013 г. е постановено в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. В съдебното производство не са представени нови доказателства.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства се съдържа само в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в К. д'И. той е бил подложен на преследване. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от

тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО](#), „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директивата. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни и свързани, и си противоречат, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Така, относно К. А. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Актуалната ситуация в К. д’ И. не може да бъде характеризирана като „ситуация на безогледно насилие, достигаща толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно

лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.

Жалбата срещу решението е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от К. А. – гражданин на К. д’И., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, Решение № УП 112/25.10.2013 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: